

Bijdrage Suzanne Krijger, 4 mei 2022
Nationaal Monument Kamp Vught

Lief Menske

Elke traan spreekt een herinnering
Elke aanraking vindt zijn woord naar het nu
De plek waar we zouden willen dat het blanco blijft
Om niet te hoeven willen vergeten
Hier schrijven we door zonder te praten
Hier strepen we levens en verhalen, tot er bevrijding in de rijm lijkt
waar in de lucht de vraag blijft:
Hoeveel van onszelf dan nog over is

Ik hoor het verhaal
Jouw hand trilt bij elk verloren hart
Daar hadden allen van hen een thuis
Daar verloor de vrede
met de vaders, de moeders, de broers,
jouw zus
Voor elk lichaam dat nooit had willen meemaken
krijgt de vertelling een punt.

We willen wel praten over het slagveld,
maar voor alles dat te dichtbij komt zijn we liever minder mens
Bij elke vredeswens
steken de stemmen van de mankracht de bevrijding uit de lucht
de scheuren in de kleding die ook stiekem op de rug
de stokslagen die aan het bestaan haken
de stilte die slaakt na elke adem die stokt
En soms
Heel soms nog een herinnering van alles dat jullie samen maakten:
Het vooral niet tellen van 'hoeveel dagen nog,'
maar de hoop in de zang
De glimlach in de zucht
Dit werd de buffer van een wereldorde

En dat spijt me
Het spijt me dat waar jij de woorden kwijtraakt de volgende strijd al om de hoek staat
En wat onvoorstelbaar lijkt naar het heden trekt
Jouw jeugdherinnering zou nooit de mijne worden
Maar het blijft nooit blanco waar het stroomt
Elk verhaal vindt zijn woord naar het hart
Hier,
waar het einde dicht bij een begin blijft, herdenken we
Om nooit te vergeten